

A young couple is shown in a romantic embrace in a sunlit field of daisies. The woman, on the left, has blonde hair and is wearing a purple long-sleeved top and blue jeans. The man, on the right, has brown hair and a beard, wearing a red and white plaid shirt over a grey t-shirt and blue jeans. They are both smiling and looking at each other. The background is a lush green field with many white daisies, and a wooden fence is visible in the distance under a bright sky.

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUKTOR

Shannon Stacey

kõik, mida ta
eales ihaldas

Triloogia 2. raamat

Shannon Stacey
All He Ever Desired

2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Shannon Stacey

© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

Bo8261113
ISBN 978-9949-25-424-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

JUSTKUI AINUÜKSI KIIREST esmaspäevahommikust ei oleks piisanud, kandis Lauren Carpenter ripsmetušši ripsmete asemel otse silmamunale. Vandudes ja silmi pilgutades haaras naine taskuräti järele. Talle jäi arusaamatuks, miks ta üldse oli vaevunud end jumestama. Aastate jooksul, mil ta oli töötanud linna ainsa kindlustusseltsi büroos, oli tema töö hõlmanud kõike, alates visiitidest kuni telefonikõnede, fakside ja e-kirjadeni. Mõnikord möödus terve päev nii, et tema kabinetti ei astunud sisse keegi peale ülemuse.

Asi on põhimõttes, otsustas naine tehtud kahju likvideerides ning uuele katsele minnes. Ta ei hoolinud juba ammu sellest, mida teised temast arvasid, kuid hea väljanägemine tekitas talle hea enesetunde. Kuhugi tuli siiski tõmmata piir ja ta naeratas, kui pistis jalad väsinud nahkingadesse, mis olid isegi Nickist vanemad. Jalad olid tal tavaliselt niikuinii laua all peidus.

Nicki peale mõeldes heitis ta kiire pilgu äratuskellale ja ohkas. Hommikuse lahinguni oli jäänud kolm... kaks...

„Emps!” Laureni õlad vajusid poja kisa peale longu.

Ta oli palunud poisil teda üle terve maja mitte hüüda veelgi sagedamini, kui oli palunud tal end mitte empsiks

kutsuda. Emps tõi talle meelde kitlis ja põlle kandvad võirkirnuga naised. See pani teda end vanana tundma ja kuuestistkümneaastase poisi emana tundis ta seda juba niigi sageli, tänan väga.

Lauren astus magamistoast välja ja läks mööda koridori, püüdes mitte heita pilku poja lõputult segamini toale ja pannes kõndides kõrva pärlitest kõrvarõngad. „Ära karju, Nick.”

„Sa ei kuule mind ju, kui ma ei karju.”

Poiss oli köögis ja otsis midagi seljakotist, samal ajal kui köögikapil vettis kausis hunnik hommikusöögihelbeid. „Kas sa kavatsed oma hommikusöögi ära süüa?”

Õlgu kehitades tõmbas Nick kotist kokku kägardunud paberilehe. „Jah. Sa pead sellele siin alla kirjutama.”

„Mis see on?” Lauren viis helbekausi lauale ja võttis paberi. „Söö. Buss on viie minuti pärast kohal.”

Kui poiss pilgu maas hoidis ja suure lusikatäie helbeid endale suhu kühveldas, käis naise kõhust külma jutt läbi. Mis paber see ka ei ole, ei tööta see head.

Välimuselt oli Nick Laureni endise abikaasa Deani meeleolu. Nicki juuksed olid tumedamad kui tema enda blond pea ja poisi silmad olid heledamad tooni pruunid. Nick ei olnud saanud isalt mitte üksnes head välimust, vaid ka vastumeelsuse kooli suhtes.

See oli teade pärast tunde jäämise kohta, mille põhjuseks olid tegemata kodutööd. „Nick, sa oled alles kolm nädalat koolis käinud ja juba on sul probleeme?”

„Mulle ei meeldi see õpetaja,” pomises poiss helbeid täis suuga.

„Sulle ei peagi õpetaja meeldima. Sa pead kodutööd

ära tegema.” Poiss kehtas õlgu ja sõnadeta väljendatud ükskõiksus oli viimaseks piisaks Lauren esmaspäeva-hommikus karikas. „Ma tean ühte paberit, millele ma alla ei kirjuta, ja see on su autokooli avaldus.”

„Aga ema...”

„Ära näe vaeva. Buss tulebki juba.”

Ta kirjutas koolist saadetud teatele alla, kuni poiss kausi kraanikaussi viis, ja vaatas siis, kuidas Nick teate palliks kokku kägardas ja taskusse pistis. Kõrvu hakkas kostma bussi vaikne mürin ja poiss võttis seljakoti kätte.

„Pärast kooli tuled otse koju,” ütles naine Nicki kuklale, kui poiss välisukse poole sammus. „Ja täna sa videomänge ei saa.”

„Ahah.”

Kui uks Nicki järel kinni langes – poiss teadis, et praegu ei ole mõistlik seda kinni virutada – nõjatus Lauren lauaservale ja hingas pikalt välja. Pojaga oli midagi lahti ja tal puudus vähimigi ettekujutus, mis see olla võiks. Nickile ei saanud anda andeks lihtsalt seetõttu, et ta oli teismeline, või seepärast, et poisid-jäävad-ikka-poisteks, nagu öeldi, mistõttu oli vaja muutust tema suhtumises. Ja see tähendas, et Lauren peab rääkima Deaniga, sest kui nad ei ole Nicki kasvatamise suhtes ühel meelel, võib ta sama hästi ka seinaga rääkida.

Kuigi Dean Carpenteriga rääkimine oli samuti nagu seinaga rääkimine. Jutuajamine ei olnud üks mehe tugevatest külgedest. Kuid nende poeg kaldus olema vastuvõtlikum, kui mõlemad vanemad edastasid talle sama sõnumit. Tavaliselt.

Ta peab leidma paar minutit, et oma endise abikaasaga rääkida, kui too reede õhtul Nickile järele tuleb, mis tähendas, et ta peab enne mehe kohale ilmumist välja mõtlema, mida öelda tahab. Aga ta muretseb selle pärast miljalgi hiljem, sest praegu on tal tööle jõumiseks aega vähem kui kümme minutit.

Läbi Whitfordi sõitmisele kulus naisel kaksteist minutit, sest tal oli vaja kütust võtta, mistõttu kindlustusagent Gary Demarest oli juba kohal, kui Lauren tööle jõudis. Naine oli tema juures töötanud alates lahutusest kaheksa aastat tagasi, kui ta oli otsinud linnas last kasvatavale emale sobiva ajaga tööd. Demaresti kindlustus oli enam-vähem tingimustele vastanud, kuigi Nick sai koolist vabaks mõned tunnid enne Laureni tööpäeva lõppu. Kui poiss oli noorem, olid naabrid tal silma peal hoidnud. Nüüd oli ta enamasti omaette, kuigi Whitfordi suguses linnas hoidis keegi tal kogu aeg silma peal.

„Ma jätsin sulle lauale mõned teated,“ ütles Gary. Kuuekümne aasta eluaastate keskele jõudnud mehe kohta oli ta suurepäraselt vormis ja käis väga hästi riides, vaatamata sellele, et suurem osa tema klientidest kandis teksapükse ja T-särki.

„Paige Sullivan kavatseb vagunelamu välja üürida, mistõttu tal läheb vaja hinda, et õige kindlustussumma määrata. Ma annan sulle teada, kui olen numbrid kokku löönud, aga kui sul on aega, võid juba paberite koostamisega algust teha.”

„Hea küll.” Kui Gary oma kabinetti oli kadunud ja enda järel ukse kinni pannud, nõjatus Lauren väga mugava kontoritooli seljatoele ja ohkas.

Paige Sullivan tahtis vagunelamu välja üürida, kuna pidi peatselt abielluma Mitch Kowalskiga ja neil oli plaanis maja osta. Ja loomulikult viisid mõtted Mitchist Lauren mõtted mehe vennale.

Ryan Kowalski. Tema mis-saaks-siis mees, kui Lauren naeruväärsetele fantaasiatele järele andis. Mis siis, kui ta oleks öelnud jah?

Naine teadis, et mees oli hiljuti mõned korrad kodus käinud ja aidanud vendadel Põhjatahte – perekonnale kuuluvat lumesaanisõitjate külalismaja – korda seada. Kuid sarnaselt varasemate kordadega oli mees ka nüüd püsinud enamasti kodu juures ja nad ei olnud kokku sattunud. Lauren ei teadnud, kas see oli taotluslik, kuid mees ei olnud keskkooli lõpust alates temaga kokku puutunud.

Telefon helises veel enne, kui Lauren andis järele mis-siis-kui fantaasiatele, ja see oli hea. Nickil oli vaja muuta oma suhtumist ja Dean pidi sellega tegelema asuma, mistõttu järjekordne probleemidega mees oli viimane asi, mida ta vajab. Tema endise abikaasa endine parim sõber võis püsida eemal tema pilgu alt ja mõtetest, see oleks kõige parem.

RYAN KOWALSKI TEGI ettevõtet juhtides väga vähe vigu, kuid idioodiga auto jagamine oli kahtlemata üks nendest. „Pane telefon vibratsiooni peale.”

Dill Brophy turtsatas samal hetkel, kui järjekordsest sissetulnud sõnumist andis märki närvidele käiv elektrooniline pardihääl. Umbes viis neetud tundi oli ta pidanud kuulama, kuidas Dilli telefon prääksub, ja kui Ryanil oleks olnud haavlipüss, oleks ta auto tee äärde tõmmanud ja pi-

danud maha plaanivälise pardijahi. Vähem kui minut hiljem prääksatas telefon taas.

Ryan keeras rooli äkiliselt vasakule ja tundis rahuldust, kui kuulis Dilli pead vastu aknaklaasi mütsatamas.

„Ohoo! Mis sa teed, mees?”

„Löökauk.”

„Matt tahab teada, kas me hakkame juba kohale jõudma.” Prääks. „Või kui mitte, võiksime lõunasöögiks peatuse teha, sest lõuna on juba läbi.”

Ryan pani suunatule sisse ja tõmbas auto tee äärde. Kui Matt Russell oli tema taga seisma jäänud, pöördus mees Dilli poole. „Anna mulle korraks oma telefon.”

Selle asemel, et telefon aknast välja visata ja sellest paar korda üle sõita, nagu ta teha oleks soovinud, võttis Ryan mobiili end kätte ja lülitas selle välja. Siis astus ta autost välja ja lõi tagantkätt kinni ukse, millele oli kirjutatud Kowalski ehitusettevõtte, ja sammus teise täpselt samasuguse auto juurde, mida juhtis Matt. Siiski mitte päris täpselt samasuguse. Ryani omal olid soojendusega nahkistmed ja võimas stereosüsteem. Tore oli olla ülemus.

Matt lasi akna alla. „Mis lahti?”

„Anna mulle oma telefon.” Kuna mõlemal mehel olid ettevõtte telefonid, ei saanud nad keelduda. Mobiili enda kätte saanud, vaatas Ryan noort puuseppa karmi pilguga. „Kui sa veel kord mõne minu autoga sõites sõnumeid saadad, oled vallandatud.”

Ryan viskas mõlemad telefonid oma uksetaskusse, mehed asusid uuesti teele ja Ryan hingas sügavalt sisse, kui nad sõitsid mööda sildist „Tere tulemast Whitfordi Maine'is”. Jälle kodus. Neetud.

Mõni aeg tagasi, kui tema noorim vend Josh oli jalaluu murdnud ja vanim, Mitch, oli läinud koju venda abistama, olid asjad hargnema hakanud. Põhjatähe külalismaja, mis oli mitme põlvkonna Kowalskite käes kasvanud härrasmeeste jahimajast välja lumesaanisõitjatele suunatud majutusasutuseks, oli halvas seisus nii rahaliselt kui füüsiliselt. Seda oli vaja natukene kōpitseda ja kuna Ryan oli ehitaja, oli tema kord mõnda aega Whitfordis olla.

Kuna teda ootas ees kes teab kui pikk viibimine ettevõttest eemal, oli ta jätnud Massachusettsisse oma kõige paremad mehed ja kõige suuremad spetsialistid, et need töodel silma peal hoiaks, nii oligi ta võtnud endaga kaasa järele jäänud kaks noort ja vähemate kogemustega kõlupead.

See ei olnud täiesti õige. Nad olid head poisid ja tegid kõvasti tööd, vastasel juhul ei oleks Ryan neid palganudki. Kuid tema praegused tunded nende vastu olid osaliselt tingitud nelja ja poole tunni pikkusest prääksumisest ja helinast, mis kõlas siis, kui sõnumi saatis Dilli lapseootel naine. Ja ta saatis palju sõnumeid.

Hetkeks kahetses Ryan, et oli Dilli telefoni kinni pannud, kuid siis ütles ta endale, et hädaolukorras helistaks naine meest otsides kas temale või kontorisse. Ja külaliskojades jõudes saavad mehed telefonid tagasi.

Kuigi Ryan soovis väga külaliskojades kohale jõuda, ei tahtnud ta sinna saabuda kahe näljase mehega, kes hakkaksid kohe Rosie köögis ringi tuhlama, mistõttu ta otsustas teha peatuse Teeäärse söögimajas ja lasta neil enne viimast paariminutilist lõiku Põhjatäheni kõhud täis süüa.